

# Proroctvo času

---

*Beáta Plučinská*

Autor	Vydavateľ	Licencia	Vydanie	GKBN
<u>Beáta Plučinská</u>	<u>Greenie knižnica</u>	<u>CC-BY-NC- ND</u>	<u>Prvé (2020)</u>	<u>111100</u>

## O knihe

V dávnych dobách sa tradovala povest' o tajomných obroch, ktorí boli vyhnaní z povrchu zemskeho a uvrhnutí do podzemia. Tam si časom vybudovali svoje mesto plné temných síl. Ľudia sa ho po celé stáročia snažili objaviť, ale márne. To tajomstvo poznali len vyvolení a tí, ho chránili aj za cenu svojho života. A keď posledný z nich zomrel, aj legenda o dávnych obroch upadla do zabudnutia. Avšak dnešná doba nemá ani poňatia, čo za nebezpečenstvo číha v hĺbinách pod našimi nohami...



## Proroctvo času

V dávnych dobách sa tradovala povest' o tajomných obroch, ktorí boli vyhnaní z povrchu zemskeho a uvrhnutí do podzemia. Tam si vybudovali mesto plné temných síl. Tajomstvo ich bytia poznali len vyvolení, a tí ho chránili aj za cenu svojho života. A keď posledný z nich zomrel, aj legenda o dávnych obroch upadla do zabudnutia. Preto dnešná doba nemá ani poňatia, čo za nebezpečenstvo číha v hĺbinách pod našimi nohami...

\*\*\*

V prímestskom bare posedával starý sivovlasý muž. Európske oblečenie naznačovalo, že je jedným z mnohých návštevníkov tejto malej púštnej krajiny. Pochlipkával už studenú kávu a netrpezlivo sa obzeral. Očividne niekoho očakával. Dnes tu sedelo pomerne málo ľudí, takže keď sa otvorili dvere, silno zavírzgali.

Dag sa pozrel na prichádzajúceho a ponúkol mu miesto. Robustný mladý muž sa usmial a prisadol si.

„Profesor, mám to,“ šepol. Na stôl položil predmet zabalený v hrubej handre. „Dúfam, že dohoda platí.“

Dag prikývol. Opatrne otvoril kožené puzdro a zbežne prezrel starodávny skrútený zvitok. Nato vytiahol z ruksaku balíček zabalený v novinách.

„Ak chceš, Jury, tak prepočítaj.“

No on len priebežne nakukol.

„To je v poriadku. Verím ti ako vždy.“ Viac sa nezdržoval a už vstával od stola. „Tak sa maj, profesor, a keby si ešte niečo potreboval, daj vedieť.“

Podal mu ruku na rozlúčku a chvatným krokom opustil bar.

O pol roka neskôr sa vo francúzskom múzeu stretol profesor archeológie Dag s niekoľkými špičkovými vedeckými výskumníkmi. Chcel im predostrieť svoj neobvyklý plán.

Traja muži a jedna žena sa v určený deň stretli v jeho veľkej kancelárii.

Navzájom ich predstavil. Oni, aj keď sa osobne nepoznali, o sebe vedeli už dávno. Odborné články, ktoré publikovali, ich preslávili po celom svete.

Po profesorovej ľavici sedel ako prvý Michal. Mierne zavalitý, plavovlasý, asi tridsaťročný muž. Bol slobodným mládencom, pretože jeho práca ho zahlcovala, a tak nemal dost' času na vzťah. Jeho odborom

bola geoinformatika pri archeologických výskumov, hlavne v Egypte. Zaoberal sa lúštením starých máp a ich analýz.

Pri ňom sedel zamyslený Deny. Bol to tmavovlasý muž s udržiavanou briadkou. Sem-tam šedivý vlas, ktorý sa mu viditeľne leskol, ho vôbec nerobil starším. Pôsobil veľmi elegantne, prísne a vzdelane. Zásnubný prsteň na ruke dokazoval, že je ženatý. Pracoval pomocou moderných, ručne riadených dronov, ktoré na sebe niesli termokamery alebo geologické radary. Takto vždy určoval miesta starobylých ruín.

Oproti nim sa ležérne rozvaľoval Ben. Zameriaval sa na mŕtve jazyky starých civilizácií. Bol veľmi svetlej pleti s typickými črtami albína, preto sa jeho vek nedal dobre odhadnúť. Ale podľa postavy s vypracovanými svalmi sa zdal v najlepšej životnej kondícii. Núdzu o dievčatá určite nemal. No bol to dobrodruh a jeho neskrotná povaha ho často nútila veľa riskovať. Preto sa doteraz neusadil. Taktiež patril k vynikajúcim horolezcom. Často sa zúčastňoval nebezpečných zostupov do nedostupných jaskýň, ktoré bolo potrebné preskúmať.

Jediná žena v tejto čisto mužskej zostave bola Alana. Dlhé hnedé vlasy mala momentálne zopnuté do vrkoča. To jej dávalo výzor dievčatka. No z jej zelených očí sa dala vyčítať neústupnosť a životná energia. Momentálne sa životom pretĺkala sama, pretože po nevydarenom vzťahu nemala odvahu hľadať znova. Tak sa radšej

venovala svojej práci, ktorá ju naplňala. Podobne ako Ben, aj ona pracovala s prekladmi jazykov. No jej odbor bol hlavne aramejčina. Práve preto si ju profesor Dag vybral.

Zaznelo krátke zaklopanie a do miestnosti vstúpila profesorova asistentka. Priniesla pre všetkých kávu a občerstvenie. Napätie, ktoré tu predtým zavládlo, povolilo. Prítomní netrpezlivo upreli oči na Daga. Ten sa postavil a začal:

„Priatelia, pred časom sa mi dostal do rúk jeden zo stratených zvitkov od mŕtveho mora. Našiel ho mladý chlapec v ruinách pochovaného mesta Sodoma. Po nedávnom zemetrasení a následnom zosuve pôdy sa v Kumrane odkryla časť skaly. Mladík pochopil, že svoj nález by mohol dobre predať. Ponúkol ho kupcovi. Ten ho posunul jednému môjmu známemu. Samozrejme, musel som mu zaplatiť. Ale o to nejde. Keď som sa vrátil domov, začal som zvitok študovať.

Časť som dokázal rozlúštiť. Na pomoc som si zobral určité pasáže, ktoré sú v zakázanej Knihe Henochovej. Táto prastará legenda bola napísaná ešte pred potopou sveta. Predpokladám, že ste sa s tou knihou už stretli.“

Pozrel sa na nich. Rozpačito prikývli a čakali, čo povie ďalej. Usmial sa, pretože mu pripomínali malé deti, ktoré chcú netrpezlivo počuť koniec rozprávky.

„No,“ pokračoval preto ďalej, „prastará biblická postava Henoch spisoval na zvitky to, čo mu prikázal Boh. Varoval ľudí pred takzvanými strážcami, ktorí zobrali na seba ľudskú podobu. Boli to obry nielen postavou, ale aj duchom. Využívali nebeské tajomstvá svojich vzdušných otcov, takzvaných padlých anjelov, na ovládnutie ľudí. No pre neustále miešanie s ľudskými ženami v nich pohasla božská iskra. Obrátili sa postupne aj proti ľuďom a zabíjali ich. Aj to bol jeden z dôvodoch, prečo zoslal Boh potopu. Chcel ich vyhubiť. Neskôr mal Henoch ďalšiu víziu. Videl posledných obrov, ktorí prežili, ako boli spútaní a uvrhnutí do temnej jamy v Duadelu. Odohrávalo sa to uprostred púšte. No oni si tam niekde vybudovali mesto plné mágie. Chceli takto prečkať obdobie pred ich vyslobodením na konci sveta. Avšak Zem sa po potope a pôsobením stáročí dost' zmenila. No a predstavte si, že v tom zvitku bola načrtnutá mapa aj s poznámkami, kde by malo byť to pochované mesto...“

Nastalo ticho. Prvý prehovoril Michal.

„Ak by to aj bola pravda, čo tým chcete dosiahnuť, profesor?“



„Pred mnohými rokmi som publikoval štúdiu s touto tematikou. Poukazoval som na to, ako by mohol vyzerat' svet, keby nenastala potopa. Nemal som nijaké dôkazy a odborníci s verejnosťou ma vysmiali. Teraz by som im rád dokázal, že je to pravda. Pre vás by to znamenalo výzvu, a tiež niečo úžasné dokázat', objaviť. Taktiež ponúkam aj dobrodružstvo a slávu.

Každý má pred sebou dokumenty o mojom doterajšom výskume. Prv než ma odsúdite, preštudujte si to, prosím, v pokoji. Neďaleko múzea je hotel, kde máte prichystané izby. Vybaľte sa a odpočinite si. Zajtra v rovnakom čase sa tu stretne, a ja vám odpoviem na všetky otázky. Ďakujem, že ste ma vypočuli,“ povedal Dag a srdečne sa s nimi rozlúčil.

Vedci odišli do hotela a do svojich izieb.

Alana sa osprchovala a pohodlne si ľahla na gauč. Vzala do rúk profesorov výskum, aby sa doň zahĺbila. Keď nastal večer, všetci sa stretli pri jednom stole v jedálni. Nezáväzne sa rozpútala debata o ich novej úlohe. Po výdatnej večeri sa presunuli do tamojšieho baru, aby pokračovali pri lahodnom studenom drinku.

„Ja do toho idem,“ napokon vyhrkol Ben. „Verím, že profesor má pravdu. A čo vy?“ Skúmavo sa zahl'adel na ostatných.

Michal sa usmial a prikývol.

„Konečne niečo, čo ma vzpruží a rozprúdi mi krv v žilách. Už som bol pridlho zahrabaný vo svojom kabinete. Takáto príležitosť sa neudeje každý deň.“

Deny nadvihol briadku a elegantne si ju uhladil. Uchlipol si pomaly a rozvážne povedal:

„Mládež, ste nejakí hrr. Vôbec neuvažujete nad následkami, ak by sa to nepodarilo. No na druhej strane mi niečo vraví, aby som na vás dával dobrý pozor.“ Vzápätí sa musel zasmiať, keď zbadal ich vážny výraz.

„No tak, veď vás len napínam. Jasnačka, že idem. Aspoň trochu omladnem, keď s nami pôjde aj naša pôvabná Alana.“

Alana sa začervenala, no našťastie, v prítmí baru to nebolo badať.

Ben sa k nej ochranársky pritisol. „A čo ty?“ spýtal sa.

„Idem s vami,“ povedala jednoducho. „Samých vás v tom nenechám.“

„Tak na našu výpravu,“ zdvihol Michal pohár na prípitok. Pozrel priamo na Alanu a oči mu zahoreli.

Ráno sa spoločne vybrali späť do múzea. Profesor ich očakával s napätím. No keď uvidel ich odhodlané tváre, ihneď vedel, že prijali jeho ponuku. Prišli do vyhradenej miestnosti, ktorá sa dokonale hodila pre ich výskum. Nahádzala sa v podzemnom podlaží, no jej vybavenie patrilo medzi najmodernejšie tejto doby. Začali.

Utvorili dva tímy, aby sa skôr dostali k požadovanému výsledku.

Michal a Deny si porozkladali množstvo starých máp a prekryli ich najnovšími. Potom skopírovali mapu zo zvitku. Týmto prekrytím sa snažili upresniť ozajstnú polohu strateného mesta obrov.

Ben s Alanou a profesorom sa zase snažili vylúštiť písomné znaky na zvitku a preložiť ich.

Po necelých dvoch týždňoch sa ukázali prvé výsledky. Našli cestu a miesto, kam sa majú vydať. Výskum im ukázal, že v dnešnej dobe sa na tom mieste nachádza už dávno zabudnutá, vyhasnutá sopka. Musia sa dostať k tureckým horám v Kurdistane. Odtiaľ sa nahor tiahne vysoké bralo. Tam je ich cieľ.

No a medzitým pod dohľadom Bena trénovali v neďalekej telocvični výstup a zostup na lane, keďže už mali istotu, že budú musieť zliezť dole, až do sopky.

O dva dni nato si vybavili potrebné víza a odleteli lietadlom. Potom presadli do prenajatého terénneho auta, aby aj so svojim špeciálnym vybavením mohli vyraziť. Autom došli čo najbližšie k vrchu. Tam cesta skončila a oni vystúpili. Profesor s nimi ďalej nešiel pre svoj vek. Vedel, že by to nezvládol. Poprial im šťastie a s vodičom sa zviezol do najbližšieho mesta. Tam sa ubytoval, aby čakal na ich správy a návrat.

Medzitým naša výprava kráčala vpred. Šlo to pomaly, pretože museli často obchádzať ohromné balvany, ktoré im stáli v ceste. Les bol čoraz redší, až nakoniec pokrýval obrovské bralo už len hustý zelený mach. Nedosiahli ani vrchol, keď sa zotmelo. Zastali. Michal prikázal postaviť stany. Spoločne sa najedli a unavene zaľahli. Vedeli, že na druhý deň budú v cieli. Vrchol bol neďaleko.

Ráno, len čo slnko vystrelo prvé lúče, vyrazili. O dve hodiny už stáli na vrchole a dívali sa do temnej hĺbočiny. Otvor sa nachádzal priamo pod ich nohami. Mal priemer asi štyri metre. Deny vytiahol z batoha dron. Spustil ho aj s kamerou dnu. Všetci s napätím očakávali, čo uvidia. Malé svetlo odhaľovalo čiernu skalú pokrytú nejakým slizom. No súvislá stena nedávala nádej na objavy.

„Čo ak sme sa pomýlili?“ zapochyboval sucho Deny.

„Nie, verím, že sme správne!“ vyhrkol Michal, ktorý si nič zlé nepripúšťal.

„Aha! Máme to!“ vzrušene skríkol Deny. Malá kamera objavila na stene v hĺbke asi tridsať metrov vyrytý záhadný znak. Tri špirály, ktoré pretínal obojstranný šíp. Pod ním sa nachádzal otvor, a ten pokračoval ďalej, do útrobov sopky. No tam už dron nemohol. Deny ho opatrne vyviedol von a uložil.

„Tak tomu asi neunikneme, priatelia,“ poznamenal s úsmevom Ben. Z veľkého vaku vytiahol horolezecké laná. Zaistil ich a skontroloval priateľov, či sú správne zabezpečení v horolezeckom postroji. Dole sa spustil ako prvý. Keď dosiahol otvor, odopol sa a pomocou vysielacky privolal ďalšieho člena. Druhý šiel Deny. Ben mu pomohol prehupnúť sa do tmavého otvoru. Na rade bola Alana.

„Neboj, to bude v pohode,“ povzbudzoval ju Michal, keď videl, aká je nervózna. „Veď v telocvični ti to šlo fajn.“

Usmiala sa na neho. Bola mu vďačná za povzbudenie, aj keď jej to veľmi nepomohlo. Pomaly sa spúšťala, kým nepocítila pevné zovretie

Benových rúk. Chytil ju za pás a vtiahol dnu. Na jej vkus ju pridlho držal, čo si ale vysvetlila jeho nevšednou starostlivosťou. Bolo to trochu trápne, no nič nepovedala. Posledný zostúpil Michal. Laná nechali visieť a vybrali si z batohov silné baterky. Takto spoločne vkročili do vysekaného tunela. Bol v priemere dva metre vysoký a tiahol sa nie do hĺbky, ale bokom doľava. Kráčali ticho, naplnení nejasným strachom. Asi po dvesto metroch im cestu predelil múr. Vo svetle uvideli taký istý znak ako na začiatku. Pozreli sa zmätene na seba.

„To je koniec?“ šepol Deny.

„Nie, musí tu byť niečo, čo by nás pustilo ďalej,“ povedal rozvážne Michal. „Hľadajte nejaký výčnelok alebo puklinu.“

No márne sa namáhali, nemohli nič nájsť. Stena bola súvislá, priam rovná.

„Čo urobíme teraz?“ opýtala sa Alana. Bola ustatá aj vyčerpaná. Kým sa muži dohadovali, sadla si na malú vyčnievajúcu skalu, ktorá trčala z podlahy. Tá sa pod jej váhu so škripotom vnorila do priehlbiny. Nato sa stena bokom vytočila a vznikol otvor. Alana od strachu až vyskočila.

„Páni, máme to!“ zvolal Ben, keď pochopil, ako sa otvorila stena. „Ešteže ťa tu máme!“ a nadšene ju objal.

Rýchlo sa vymanila. Pozrela na Michala, ktorého takéto správanie hnevalo.

„Radšej poďme, neostávajme tu.“

Za stenou našli obrovské schodište, ktoré viedlo dolu. Michal napočítal šesťdesiat schodov, kým prišli opäť na nezvyčajnú rovinu. Svietili si hore aj dole, ale nedovideli na jej koniec.

„Pozrite sa na to!“ vzrušene povedala Alana. „Teda, tu by hádam vošlo celé futbalové ihrisko!“ skríkol Deny vo vytržení.

„Priatelia, našli sme to!“ zvolal Michal.

Vľavo od nich sa tiahla obrovská a dokonale rovná stena. Musela byť vyrobená z neznámeho materiálu, pretože pod lúčmi ich svetla sa neskutočne ligotala. Tvorila súčasť celého múru, ktorý pokračoval ktovie kam. V jej strede sa objavili známe špirály. Okolo nich bolo niečo napísané v starovekom nárečí.

„Znovu záhada,“ povedal Michal. Hodnú chvíľu svietil hore-dole.

Ben odrazu podskočil a rýchlo vybral z batoha knihu. V nej mal skopírovaný zvitok.

„Mam to!“ skríkol. „Celú dobu som to mal pred očami. Pozrite!“ Na spodnej časti zvitku trónili práve tieto hieroglyfy. „Alana, pod’ mi pomôcť,“ poprosil ju. „Bude to chvíľu trvať, kým to obaja rozlúštíme. Navrhujem utáboriť sa tu. Ale radšej ďalej od tej steny.“

Kým ostatní budovali tábor, obaja lingvisti lúštili a prekladali znaky. Po dvoch hodinách ich Ben privolal.

„Je to ako hádanka a jej správe vylúštenie otvorí bránu. Odpoveď musí byť správna, pretože nevieme, čo by sa stalo, ak by sme neuhádli.“

„Ako znie?“ spýtal sa Deny a s Michalom sa na nich uprene zadívali.

„Až prejde ten čas vekov, náš pán sa prebudí.“ Alana dopovedala s akýmsi strachom.

„Takže sa musíme znovu vrátiť ku Knihe Henochovej. V nej je správna odpoveď,“ rozmýšľal nahlas Ben. „Položme si otázku, kto sa má prebudiť, aby ich oslobodil? Boh? Ten ich uväznil až do skonania sveta. Ježiš? Ten hlása lásku a slobodu...“ zmlkol. V tom rozrušení ho ďalej nič nenapadlo. Aj ostatní premýšľali. Dlhو bolo ticho.

„Ja to asi viem,“ šepol Michal, „ich otcami boli predsa padlí anjeli. Kto sa prvý vzoprel Bohu? Lucifer. Toto meno má dodnes veľkú váhu aj na Zemi.“

„Žeby to bolo také jednoduché?“ neveriacky sa ozval Deny.

„Je to možné,“ povedal Ben. „Čo si o tom myslíš, Alana?“

„Zdá sa, že je to správne slovo,“ povedala. „Veď to nakoniec zistíme. Tak čo, ideme do toho?“

Opäť pristúpili k stene. No znaky boli vysoko, aby ich len tak dosiahli. Michal sa prikrčil a kázal Benovi, aby mu vystúpil na plecيا. Takto začal Ben postupne zatláčať jednotlivé znaky.

Šlo to ťažko, ale podarilo sa. Keď stlačil posledný znak, okamžite zaznel rovnomerný praskajúci zvuk, ktorý sa šíril po celom priestore. Pod nohami zacítili, ako sa začalo chvieť skalné podlažie. Nato to silno zadunelo a okolo sa zdvihli kúdoly sivého prachu.

„Ukryte sa niekam!“ vykrikol Michal a stiahol pod seba Alanu. Zdalo sa, že to trvá nekonečne dlho. Keď všetko utíchlo a prach sa usadil, s

úžasom sa dívali pred seba. Tajomná stena sa niekam prepadla a v jej strede dominoval kamenný obor.

„Ste v poriadku?“ opýtal sa hlasno Michal. Zodvihol sa a otriasol zo seba prach. Potom sa otočil a pomohol vstať aj Alane.

„Ďakujem za ochranu,“ vd'ačne na neho pozrela.

„Bolo mi potešením,“ galantne sa usmial a v duchu si pomyslel: Ani netušíš, že by som za teba položil aj svoj život.

Už keď prišla, tak sa mu zapáčila. Cenil si jej vedomosti a obdivoval jej čistú dušu. Po čase, ako ju viac a viac spoznával, vedel, že je to tá pravá. Doposiaľ ale nemal odvahu jej odhaliť svoje city.

Medzitým sa aj ostatní pozdvíhali zo zeme. Pristúpili k tajomnej postave. Pred nimi sa týčil obor. Musel byť aspoň tri metre vysoký a jeho obrovské ramená dávali tušiť niekdajšiu povestnú silu. Michal na neho zízal ako zhyponotizovaný. Z ničoho nič povedal:

„Je to presne tak, ako to písal aj svätý Peter. Boh im hriechy neodpustil, ale uvrhol ich do podzemného žalára, aby časom skameneli.“

„Viem, že si študoval všetko, čo sa týkalo obrov,“ poznamenal Deny, „ale veril si naozaj tomu všetkému? K legendám si ľudia odjakživa pridávali vlastné fantázie.“

„Viem, priateľu, ale vždy je na nich aspoň kúsok pravdy. Je mi ich v podstate ľúto. Ved' nemohli za to, že ich tvorcovia, padlí anjeli, zhrešili s ľudskými ženami. A ich výsledkom boli oni.“



Alanu po týchto slovách znenazdania striaslo. Pravdaže o tom tiež vedela, ale vidieť to na vlastné oči bolo iné. Odrazu história ožila svojím strašným príbehom.

„No tak, vari sa nebudeš báť,“ uškrnul sa Michal, ktorý si všimol, ako zbledla.

„To nič, je to tou atmosférou,“ povedala ticho.

Odišli do tábora bokom od brány a vytiahli z ruksakov svoje vedecké prístroje. Postupne začali dokumentovať strážcu a jeho okolie. Alana sa medzi nich nezamiešala. Mala neustály pocit nebezpečenstva, ktorému sa nedokázala ubrániť. Našťastie, chlapi ju nenútili byť s nimi. Zvažovali ďalšie kroky, ktoré chceli podniknúť. Beny opäť vybral svoj dron, aby preskúmal okolie. No z nejakých zvláštnych dôvodov ho nemohol poriadne zapnúť a udržať vo vzduchu. Na chvíľu vzlietol, ale ihneď spadol dole.

„Sakra, neviem čo s ním je. Asi sa musel poškodiť,“ mumlal si. Nakoniec ho zbalil a pozrel na Michala: „Čo teraz?“

„Rozdelíme sa a preskúmame okolie. Taktiež si robte zápisy a všetko poriadne nafoťte kvôli dôkazom,“ povedal Michal.

Opatrne prešli cez bránu a pred očami sa im objavil cudzí svet. Hneď za obrom bol úzky prechod, ktorým sa dostali na skalnatú plošinu. Tam pod sebou zbadali mesto, do ktorého viedlo päť samostatných vchodov. Všimli si aj niečo zvláštne. Vysoko nad mestom bola obrovská kamenná klenba, celá posiatá svietivými krištálmi. To vytváralo dojem, že sú pod hviezdnu oblohou. Už tu nevládla úplná tma, ale šero. Súčasne pocítili

závan vzduchu. Po dôkladnom preskúmaní stropu ďalekohľadmi na nočné videnie zistili, že sa tam nachádzajú akési vetracie šachty. A tie určite viedli až niekam na povrch. Nakoniec sa rozdelili a pokračovali iným smerom.

Alana s Michalom zamierili doľava.

„Úžasné!“ vzdychal Michal pri každom novom objave. „Títo vedeli, ako na to.“

Kráčali ďalej popod múr, ktorý sa tiahol okolo celého mesta.

„Ktovie, pred čím sa tu chceli chrániť,“ povedala Alana, „veď iných nepriateľov, okrem seba, nemali.“

„Áno, to je naozaj záhadné,“ rozrušene šepol.

Začali zostupovať k najbližšej bráne do mesta. Len čo prešli ďalej, ich pohľady sa upreli na kamenné domy pred sebou. Rozoznávali dokonca aj ich poschodia.

„Toto bude objav storočia,“ šepkal Michal a už sa videl, ako preberá Ceramovu cenu za archeológiu. Alana sa v duchu pousmiala. Je ako malý chlapec, pomyslela si. Páčil sa jej a obdivovala ho, ale taktiež boli len chvíľu spolu. Neodvážila sa preto pripustiť si myšlienku, že by sa oni dvaja mohli dať dokopy. No vo vnútri srdca po tom veľmi túžila. Rozhodla sa, že tomu nechá voľný priebeh. Veď čas všetko ukáže.

Nakoniec ich kroky doviedli na voľný priestor, ktorý mal tvar kruhu.

„To muselo byť námestie, pretože sa tu zbiehajú všetky ulice,“ poznamenala.

V jeho strede ležal obrovský vyvýšený kamenný kruh, ktorý pokrývali magické útvary a znaky. Z jeho vnútra vyžarovalo do okolia také isté záhadné svetlo ako z brány. Ten kruh si žil ďalej svojím nezmeneným tempom.

„Ani nepotrebovali iné osvetlenie,“ zamrazilo Alanu, keď si fotila a zaznamenávala tie znaky.

„No tak, veď si odvážna žena, a teraz sa trasieš?“ usmial sa a chytil ju za ruku, aby ju upokojil.

„Prepáč, len sa neviem zbaviť zlého pocitu, že niečo v týchto miestach nie je v poriadku.

Z druhej strany sa k nim už približovali Ben a Deny.

„Je to neuveriteľné,“ povedal Ben, „celé to mesto je pod nánosom kameňa. Vyzerá to, akoby ho niekto prikryl jemným hodvábom. Zvláštne na tom je, že okrem strážcu pri bráne sme nenarazili na žiadnu inú postavu. Vyzerá to tak, že sila, ktorá ich uvrhla do kameňa, prišla vo chvíli, keď spali. Ostali tak uväznení v domoch. Dokonalé mŕtve mesto zakliate časom!“

„To všetko v úplnom tichu,“ pridal sa Deny.

S novými poznatkami sa vrátili do svojho dočasného tábora. Zdokumentovaný materiál zabalili do pripravených bezpečnostných obalov. Tie sa budú ďalej skúmať až na povrchu.

Unavení po hodinách chôdze si dopriali odpočinok. Vedeli, že na druhý deň budú opäť pokračovať.

Tej noci sa Alana nepokojne mrvila. V polospánku počula záhadný zvuk šíriaci sa z mesta, ktorý ju donútil vstať. Ani sa celkom neprebudila a v spánku vykročila k strážcovi brány.

Znenazdania sa jej malá skala priplietla pod nohy a ona spadla. Vôbec si neuvedomila, že si poranila ruku. Pristúpila k obrovi a dotkla sa jeho dlane. Chvíľu tam stála, akoby bola tiež skamenená. No potom sa obrátila a vedená neznámou silou sa vrátila na svoje miesto.

Zaspala.

V tichu noci bolo počuť jemné praskanie v mieste, kde sa dotkla kamennej dlane. Drobnými prasklinami sa predieralo na povrch bledomodré svetielko.

V tej chvíli dávna mágia tohto miesta ožila.

„Vstávajte!“ vykrikol Michal. Prvé, čo si po prebudení všimol, bolo, že kamenný strážca zmizol.

Členovia jeho tímu sa pomaličky preberali. Bolo síce ešte privčias, ale naliehavý ton v jeho hlase ich vylákal.

Michal už stál na mieste, kde bol predtým obor. Nebolo tam nič, len holý kameň a v okolitom prachu nejasné stopy. Tie smerovali do mesta.

Alanu striaslo. Odkedy vstúpili do jaskyne, cítila nebezpečenstvo. Tušila, že sa tu deje niečo neprirozené. Oprela sa rukou o zem, aby vstala. Znenazdania zjojkla. Začudovane sa pozrela na dlaň. Mala tam

ranu ako od noža. Vôbec si ale nevedela spomenúť, kde sa mohla takto doriadiť. Ovila si ju a pristúpila k chlapom. Tí sa práve dohadovali, čo podniknú ďalej. Pokiaľ sa doteraz bavili na Michalových proroctvách, teraz začínali veriť, že snád' mal v niečom pravdu.

„Musíme obra nájsť!“ žiadal rázne Deny a odmietal ostatné argumenty. „Čo ak tu je okrem nás ešte niekto iný, a ten ho premiestnil, len aby nás zmiatol a pripísal si naše objavy? Ved' konkurencia je veľká. Možno ďalšia výprava pátračov, ktorí nás sledovali.“

„To je hlúposť,“ namietol Ben. „Neverím tomu, určite by sme ich museli aspoň začuť. Obor bol nesmierne ťažký, a to by nik bez žeriavov nezvládol. A čo tie stopy? Viem, vyzerá to pritiahnuté za vlasy, ale môj dojem je ten, že strážca sa prebudil a jednoducho si odkráčal preč.“

Keby neboli v takej nepríjemnej situácii, určite by sa nad jeho zmýšľaním pobavili. On však povedal to, čo aj oni začínali tušiť.

Michal váhal. Bola to predsa vedecká výprava, ktorá sa teraz zmenila. Nemienil ohroziť svojich ľudí len preto, aby dokázal, že mal pravdu.

„Táto záhada nás stavia do zvláštnej pozície. Začína to byť nebezpečné,“ povedal. „Predovšetkým vy sa musíte rozhodnúť,“ pozrel na svojich kolegov a čakal odpoveď. Na malú chvíľu zavládlo ticho.

„Vráťme sa naspäť,“ ozvala sa neisto Alana, akoby sa bála, že ich tým urazí. „Ved' viete, že ja nie som bojazlivá, ale toto už presahuje naše chápanie. Nechcem, aby sme tu zbytočne riskovali.“

„Nie, nie, chcem prísť na koreň tejto záhady,“ protestoval Deny. „Ktovie ako dlho by nám potom trvalo znovu zorganizovať novú výpravu a či by sa nám to vôbec podarilo. Už teraz sme mali problém s povolením na prieskum.“

Zvyšok tímu prikývol. Aj oni mali v pamäti tie byrokratické vybavovačky.

„No dobre,“ povedal nakoniec Michal, „rozhodlo sa, ale musíme mať aj záložný plán. Vyzbrojíme sa všetkým, čo máme. Čo sa tu udialo, je čudné. Sochy samé neutekajú. Znovu sa rozdelíme a ešte raz prehl'adáme mesto.“

Otočil sa k Alane.

„Ty zostaneš s Benom. Nemôžem ťa teraz nechať samú. Obaja zatiaľ zbalíte náš tábor, aby sme boli prichystaní, len čo sa vrátíme. Lebo ak nič nenájdeme, ideme okamžite na povrch.“

Ben ihneď začal protestovať, ale Michal bol neústupný. Potreboval, aby ju niekto ochraňoval, kým bude preč. Bolo to vážne a na nič iné nemyslel.

Po ich odchode obaja spoločne zbalili tábor a o hodinu už len posedávali a čakali. Ben to nakoniec nevydržal a rýchlo vstal.

„Pôjdem sa pozrieť aspoň z plošiny, či neuvidím našich. Tu je to na zbláznenie.“

„Ale...“

„O chvíľu som späť, veď je to len niekoľko metrov,“ nedal jej ani dopovedať a vzdialil sa. Hneval sa. Tak veľmi chcel ísť s ostatnými, a teraz tu musel nečinne čakať. Aj keď sa mu páčila a pomýšľal, že ju zbalí. No teraz bolo zaujímavejšie to mesto pod nimi.

Alana osamela. Skúsila sa spojiť s tímom pomocou vysielacky, ale ozval sa len šum. Nemala žiadny signál. Už aj to bolo podozrivé, keďže sa doteraz vždy dohovorili. Nevedela čo robiť.

A vtedy to počula.

Z diaľky k nej doliehal akýsi slabučký nárek, ktorý priniesla ozvena. Postupne bol zvuk hlasnejší, až jej to bolo nepríjemné.

„Ben, kde si?! Vráť sa!“ vystrašene zakričala.

Ale on sa neozval, aj keď ju musel určite počuť. Nevydržala a išla sa pozrieť za ním. Skalnatá plošina bola prázdna. Ten záhadný zvuk akoby vychádzal neďaleko od nej. Zobrala ďalekohľad a hľadala ostatných. Áno, uvidela ich, ako v diaľke prehľadávajú mesto. Odľahlo jej a vydýchla si. Otočila sa a vrazila rovno do Bena, ktorý stál priamo za ňou.

„Och! Vyľakal si ma!“

„Prepáč,“ povedal ticho a oči sa mu čudne leskli. „Niečo som objavil. Pod, je to neďaleko.“ Chytil ju za ruku a ťahal dole k múru.

„Au, to bolí!“ vytrhla sa z jeho tuhého zovretia. „Čo robíš!“ hnevala sa na neho.

On akoby ju ani nepočul. Kráčal s ňou ďalej až k múru. Nakoniec zastavil pri skalnatej pukline. Tá vo svojom vnútri ukrývala veľkú jaskyňu. Práve stadiaľto vychádzali tie nariekavé zvuky.

„Sme na mieste.“

Odrazu sa z pukliny vynoril ich stratený obor v celej svojej výške.

„On žije!“ vykrikla vystrašene.

To poznanie ju úplne šokovalo. Sivá farba kamenného nánosu jednoducho zmizla. Svalnaté telo mal oblečené v tmavom koženom odeve. Dlhé biele vlasy mu splývali až na plecia a zvýrazňovali ten kontrast s oblečením. Črty jeho tváre boli jemné a dokonalé. Posmešne sa uškrnul nad jej zdesením.

Pohľadom sa nakoniec zastavila na jeho neskutočných modrých očiach, ktoré akoby pohltili ten záblesk neba, z ktorého vzišli ich otcovia. Vykrikla hrôzou a chcela sa rozbehnúť preč, ale nohy ju neposlúchali. Bola zviazaná tým istým temným čarom, ktoré na ňu pôsobilo aj v spánku.

Obor sa spokojne usmial. Teraz mohol konečne oslobodiť aj svojich druhov, ktorí s ním boli po tisícročiach uväznení. Pomocou tejto ľudskej ženy, z jej krvi, povstanú tí, ktorí ešte spia kamenným spánkom. Moc nad ľuďmi sa opäť obnoví tak, ako za prastarých čias.

Pozrel na Bena, ktorý tam stál bez pohybu. Zhypnotizovaný jeho mágiou dostal príkaz, aby Alanu doviedol až k nemu. Teraz si zoberie aj jeho životnú silu, aby mohol nakrmiť svoje mocné telo.

Otočil sa k Alane a jeho oči ju úplne paralyzovali.



Temnota jej zahalila myseľ a ponorila ju do hlbokého spánku. Vďaka tomu aspoň nevnímala, ako vedľa nej obor vysáva z Bena život.

Potom vstal, dvihol Alanu a odkráčal s ňou do mesta, aby ju položil na kamenný oltár ako obeť. Vedel aj o ostatných ľuďoch, ktorí tam sú. Nemal z nich strach, pretože teraz sa jeho sila úplne obnovila. Chránila ho aj silná mágia tohto mesta. Bez prekážok sa dostal na určené miesto. Pomaly ju uložil na magický kruh a začal sa pripravovať na obeť.

Medzitým sa ale z uličky vynoril Michal spolu s priateľom Denym.

V prvom okamihu ostali zarazene stáť, akoby nechápali to, čo vidia. Ihneď potom spozorovali Alanu, ako bezmocne leží, a obra, ktorý sa nad ňou nakláňa s nožom v ruke.

Michal nezaváhal ani na sekundu. S výkrikom zúfalstva sa k nim okamžite rozbehol.

Bol už na dosah, keď obor mávol rukou a vztýčil pred neho neviditeľnú bariéru, ktorá obkolesila celý magický kruh.

Keďže to nečakal, prudko do nej narazil.

Z vnútra sa naňho díval svojím strašným pohľadom obor.

„Ste smiešni, ľudia!“ počul jeho temný hlas.

„Nechaj ju, nedotýkaj sa jej!“ kričal Michal. Vytiahol nôž a snažil sa ním preraziť tu bariéru.

Bola to ale márna snaha. Vedel to, ale nevzdával sa. Toľko naň búšil nožom, až sa mu napokon zlomil.

„Nedostaneš sa cez to, Michal! Je to márne!“ kričal Deny, ktorý za ním pribehol.

„Musíme sa stiahnuť, lebo zabije aj nás. Teraz je už príliš silný,“ snažil sa ho prehovoriť. Mal neskutočný strach o svoj život, ale napriek tomu nedokázal opustiť svojho priateľa v takejto chvíli.

„Nie, nie!“ kričal zúfalo Michal, ktorý cítil, že jeho Alana ešte žije.

Srdce mu hovorilo, že má nádej. Nevzdá sa len preto, že Deny má obavy o svoj život. Ľutoval len, že nakoniec môžu zahynúť aj Ben a Deny. Tento oživený netvor s nimi nebude mať zľutovanie. To vedel určite. Obrátil sa k Denymu. Stál pri ňom nevediac čo robiť.

„Bež a zachráň seba aj Bena. Ja ostávam a buď Alane nejakو pomôžem, alebo zahyniem spolu s ňou. Milujem ju a bez nej by som to aj tak neprežil.“

Akoby na jeho odpoveď sa z kruhu ozval vášnivý nariekavý spev, ktorý vychádzal z obrovských úst. Stál naklonený nad svojou obeťou a pomalým kolísavým pohybom sa jej chystal prebodnúť srdce, aby úplne zrušil starodávnu kliatbu.

Obaja kričali od hrôzy, ktorá sa odohrávala priamo pred ich očami.

Magický spev sa zrýchľoval a nôž sa už nebezpečne približoval k jej srdcu.

Michal padol na kolená pred kruhom a v náhlom tranze vykrikoval:

„Bože, pomôž! Nedovoľ, aby takto zabil Alanu, len aby oslobodil svojich ľudí! Ty jediný máš tú moc zastaviť toto utrpenie! Nedovoľ to, Pane!“

Vysilene sa zvalil na zem s pocitom, že o chvíľu umrie aj on. Celé jeho vnútro sa odkrylo ako živá rana a vtedy si už len v duchu pomyslel:

Radšej nech mňa zabije, len aby ona prežila! Ponúkam ti, Pane, svoje srdce...

No počul už len zvuk noža, ktorý sa práve vnoril hlboko do nevinného srdca. Jej bolestný výkrik zaznel súčasne s jej posledným výdychom života.

Bolo po všetkom. Nastalo hrozivé ticho. Okolie zahalila modrastá žiara vychádzajúca z kruhu. Všade počuli praskanie a drobenie skál. Mesto sa začínalo prebúdzat’.

Netrvalo to ale dlho, pretože sa nad nimi náhle zvířil prach a začuli silné dunenie. Celé mesto v momente presvetlila biela žiara. Z nej videli vystupovať siluetu v bielom rúchu.

Ochranný magický kruh sa prelomil a obor bol vymrštený k prichádzajúcej postave. Tam, na kolenách, v celej svojej veľkosti, sa triasol strachom a skláňal pred nebeským poslom. Zúfalo pritom nariekal:

„Nezavrhuaj ma znovu, strážca nebeskej brány, nechaj ma tu žiť s mojimi druhmi a ja ti sľubujem, že táto obeta bola posledná.“

Tu obaja priatelia začuli krásny nadpozemský hlas anjela, ktorý sa rozliehal dookola.

„Boh vypočul prosby tohto muža, ktorý sa ponúkol ako dobrovoľná obeta. A aj keď ťa oni nevedomky prebudili k životu, ja znovu ponorím mesto do chladného spánku. Váš čas na tejto zemi ešte nenastal, pretože ľudia ukázali, že majú šancu zmeniť sa vo svojom vnútri hlavne kvôli iným.“

Náhle sa mu v ruke objavil meč. Z neho sa rozptýlili žiarivé lúče, ktoré sa napokon spojili v ohnivý blesk. Vo vzduchu to zasvišťalo a obor tak, ako bol na kolenách, skamenel. Mesto spolu s ním náhle utíchlo.

Anjel sa obrátil k Michalovi, ktorý tam ležal bez pohybu. Stratil všetku silu v nádeji, že ju zachráni. Už nemal pre čo žiť. Chcel okamžite umrieť.

„Ponúkol si svoj život pre dobro všetkých,“ počul hovoriť tú bytosť.

„Vďaka tomu ešte nenastane koniec vekov. Dal si ľuďom čas, aby sa napravili.“

Mladý muž sa nakoniec s ťažkou postavou postavil a bez slov pristúpil k Alane. Nežne si privinul jej telo a zobral ju do náručia. Už nemal viac slz, aby ju oplakával. Postavil sa tvárou pred neho ako pred svojho sudcu.

„Vaša láska je nesmrteľná, a preto odteraz budete strážcami tohto mesta vy, až dovtedy, kým nenastane koniec času. Potom sa obaja vrátite do života v kráľovstve lásky. To bude vaša odmena.“

Podobne učiním aj s vašim nešťastným priateľom Benom, ktorý bol prvou obeťou obra.

Michal sa otočil k Denymu a s nádejou v očiach sa na neho usmial.

„Nebud' smutný,“ povedal, keď videl, ako mu slzy stekajú po tvári. „Bolo mi dopriate byť s mojou Alanou na večnosť. Tu som našiel svoj osud. Teraz som už šťastný.“

Denymu to trhalo srde. Nedokázal zo seba dostať žiadne slová. Hrdlo mu zvieral obrovský žiaľ. Cítil, že sa tu odohralo niečo, čo prevyšuje ľudské chápanie. Čosi nadpozemské.

Anjel opäť mávol mečom a pred jeho zrakom Alana s Michalom skameneli.

„Teraz ťa vyvediem odtiaľto preč. Ty a ani nik iní viac toto miesto nenájdete,“ povedal mu posol. „Mesto zapečatím svojou silou, ktorá ho ochráni až do chvíle, keď nastane jeho čas. Teraz ma nasleduj.“ Váhavo sa pohol za svojím zvláštnym sprievodcom.

Asi pol hodinu prechádzali tunelom, ktorý sa im vytváral priamo pred očami. Nepotrebovali pritom žiadne svetlo, pretože anjel žiaril sám ako slnko. Nakoniec vyšli von.

Našli sa priamo dole pod veľkou sopkou, kadiaľ predtým prechádzali.

Anjel sa na neho poslednýkrát láskavo usmial a zmizol v tuneli. Potom bolo počuť už len záhadné dunenie hory. Vtedy pochopil, že sa

všetko skončilo. To, čo práve zažil, mu pripomenulo, aký je ľudský život krehký, vzácny, ale súčasne aj nesmrteľný.

Úrady po jeho návrate vyhlásili pátranie po troch nezvestných. Napriek všetkej snahe sa im nepodarilo dostať dovnútra obrovskej vyhasnutej sopky. Po niekoľkých dňoch to nakoniec uzavreli s tým, že sa po zemetrasení zosunuli skaly a zatarasili prístup. Vyhlásili ich za mŕtvych. Iba Deny a potom profesor vedeli, čo sa vlastne stalo. Ale nehovorili o tom, pretože tušili, že by im to nik neuveril.

\*\*\*

V hlbokých útrobach hory temnoty a zabudnutia medzitým spali mladí ľudia a čakali na svoj čas prebudenia.